

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/683/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314206521
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1314206521.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: T. M. G. L. R. Š. N. T. O. Á. , narodená dňa X.X.XXXX, bytom W., U.. Š. Č.. XX, zastúpená JUDr. Miroslavom Trtílkom, advokátom v Martine, J. Kráľa č. 29, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s. v skratke SLSP, a.s., IČO: 00 151 653, Bratislava, Tomášikova č. 48, zastúpený spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., IČO: 36 866 598, Piešťany, Sad A. Kmeťa č. 24, za ktorú koná konateľ JUDr. Roman Kvasnica, o zaplatenie sumy 6.487,46 €, s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17. júna 2014, č.k. 21 C 92/2014-88, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17. júna 2014, č.k. 21 C 92/2014-88, p o
t v r d z u j e .

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 228,81 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Miroslava Trtílka, advokáta v Martine, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 17.6.2014, č.k. 21 C 92/2014-88, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 6.487,46 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 463,39 € od 16.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.5.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.6.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.7.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.8.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.9.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.10.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.11.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.12.2013 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.1.2014 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.2.2014 do zaplatenia, zo sumy 463,39 € od 16.3.2014 do zaplatenia; nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 389,-- € pozostávajúce zo zaplateného poplatku z predmetu konania, v sume 1.132,92 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Nárok navrhovateľka opiera o zmluvu uzavretú dňa 20.10.1995 medzi povinným (odporcom) a ňou ako príjemcom s označením Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“. Predmetom zmluvy bol záväzok odporcu poskytovať jej doživotné plnenie z podporného dôchodkového fondu v sume 13.960,-- Sk (463,39 €) mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca až do jej dožitia. Navrhovateľka danú zmluvu považovala za zmluvu o dôchodku uzavretú podľa ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka. Od uzavretia zmluvy o dôchodku odporca jej pravidelne mesačne uvedenú sumu aj poskytoval. Neskôr odporca podaním zo dňa 26.10.2009 vypovedal zmluvu

o dôchodku z dôvodu využitia zákonného práva podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka s tým, že platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku mala skončiť ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka (31.3.2010). Výpoveď odporcu považovala za neplatnú, danú v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, zmluvný vzťah naďalej trvá, a keďže odporca jej plnenie za obdobie február 2013 až marec 2014 neposkytol riadne a včas, zostal v omeškaní. Z tohto dôvodu žiadala priznať aj úroky z omeškania. Zdôraznila, že splátka za mesiac apríl 2010 jej bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 16.1.2013, sp.zn. 10 C 72/2012, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.10.2013, č.k. 2 Co 297/2013-142. Plnenie za mesiace máj 2010 až január 2013 jej bolo priznané rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 2.12.2013, č.k. 10 C 30/2013-111, ktorý doteraz nenadobudol právoplatnosť. Zdôraznila tiež právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v náleze zo dňa 25.4.2012, sp.zn. II. ÚS 26/2012.

Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Účastníci konania uzavreli dňa 20.10.1995 (za odporcu v osobe R. R. B., riaditeľky mestskej pobočky SLSP v Martine) zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., na základe ktorej sa navrhovateľke doživotne založilo právo na plnenie z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., v sume 13.960,- Sk (463,39 €); jednalo sa o určitú dobu neurčitého trvania. Od uzavretia predmetnej zmluvy odporca riadne navrhovateľke plnenie poskytoval. Podaním zo dňa 26.10.2009 odporca dal navrhovateľke výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu podľa § 582 Občianskeho zákonníka s tým, že platnosť a účinnosť zmluvy podľa výpovede mala skončiť ku koncu najbližšieho štvrtroka t.j. dňom 31.3.2010. Podľa bodu IV. zmluvy výška plnenia je pevná a nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. V zmysle bodu VI. zmluvy záväzok odporcu ako povinného z tejto zmluvy trvá aj pri zmene jeho právnej formy a aj pre jeho právneho nástupcu. Od mesiaca apríl 2010 odporca prestal navrhovateľke poskytovať plnenie. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 16.1.2013, č.k. 10 C 72/2012-103, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.10.2013, č.k. 2 Co 297/2013-142, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2013, bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 463,39 € (za mesiac apríl 2010) spolu s príslušenstvom z rovnakého skutkového a právneho dôvodu ako v prejednávanej veci. Už v tom konaní odporca namietal zánik záväzku z tejto zmluvy pre nemožnosť plnenia pre rozpor so zákonom o bankách (§ 27 ods. 8, § 116, § 119 ods.3), ktorú námietku súd vyhodnotil za nedôvodnú; rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil súd námietku odporcu ohľadne zániku jeho záväzku voči navrhovateľke z dôvodu rozporu s § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V prejednávanej veci odporca vzniesol totožné námietky týkajúce sa nerešpektovania zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v dôsledku čoho právo navrhovateľky na plnenie z predmetnej zmluvy zaniklo, keďže sa stalo právne nemožným zo strany odporcu ako banky podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka; tiež v tom, ak by aj jeho záväzok zo zmluvy v minulosti existoval, s poukazom na § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods.3 zákona o bankách zanikol, pretože banka nesmie poskytovať plnenia bez protihodnoty.

Súd ako otázku prejudiciálnu riešil otázku platnosti, príp. neplatnosti zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., zo dňa 20.10.1995, ako aj výpovede zo zmluvy zo dňa 26.10.2009. Dospel k záveru, že predmetnou zmluvou sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu inak určenú neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle; jedná sa o presne určenú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva zo dňa 20.10.1995 nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca nemohol zmluvu vypovedať podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Charakter a účel uzavretej zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu, kedy účastníkom takejto zmluvy je na jednej strane poskytovateľ dôchodku ako osoba povinná a na druhej strane poberateľ dôchodku ako osoba oprávnená, pričom dôvody uzatvorenia takejto zmluvy, na základe ktorej sa odporca zaviazal navrhovateľke poskytovať plnenie, môžu byť rôzne a za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie, nepredpokladá počas trvania právneho vzťahu do smrti oprávneného jej ukončenie jednou zo zmluvných strán. Platnosť predmetnej zmluvy o dôchodku zo dňa 20.10.1995, ako aj neplatnosť výpovede zo dňa 26.10.2009 bola ustálená i v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.4.2012, č.k. II. ÚS 26/2012-33, ktorý potvrdil, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú,

nie je možné ju ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Námietky odporcu uplatnené v odpore proti platobnému rozkazu týkajúce sa neplatnosti zmluvy o dôchodku, príp. jej zániku pre nemožnosť plnenia pre rozpor s ustanoveniami zákona č. 583/2001 Z. z. o bankách, súd vyhodnotil ako nedôvodné a účelové v snahe oddialiť rozhodnutie vo veci, príp. vyhýbať sa plneniu vzhľadom na vysoký vek navrhovateľky. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa nevzťahuje na interné predpisy odporcu ako zamestnávateľa a jeho zamestnanca, preto sa ani netýka vzťahov upravených zmluvou o dôchodku. Plnenie odporcu zo zmluvy o dôchodku má byť v zmysle Štatútu PDF vyplácané z Podporného dôchodkového fondu odporcu vytváraného z použiteľného zisku odporcu, čo zákon o bankách nezakazuje. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou v rozpore so zákonom, za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách. Žiadne ustanovenie zákona o bankách neustanovuje, že vykonávanie peňažných platieb na základe zmlúv o dôchodku je zakázané; ide o zmluvný typ asynalagmatickej zmluvy. Neexistuje ani rozpor zmluvy pre neexistenciu protihodnoty plnenia odporcu voči navrhovateľke, nakoľko navrhovateľka bola bývalou zamestnankyňou odporcu. Ak by aj zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok (čo nie je), jej platnosť by nezanikla a nedošlo by ani k jej zániku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre údajnú existenciu rozporu s § 27 ods. 8 zákona o bankách, keďže zákon o bankách explicitne nespája rozpor právneho vzťahu s § 27 ods. 8 so zánikom tohto vzťahu. Zákon o bankách v ustanovení § 119 ods. 3 len stanovuje bankám povinnosť zosúladiť svoje právne vzťahy k tretím osobám vzniknuté pri výkone činnosti podľa dovtedajších predpisov so zákonom o bankách. Námietka odporcu týkajúca sa hospodársky neodôvodneného plnenia zo zmluvy o dôchodku z jeho strany súd rovnako považoval za nedôvodnú s poukazom na bývalý zamestnanecký vzťah medzi účastníkmi a snahu a cieľ odporcu zabezpečiť sociálnu starostlivosť o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, čo spadá pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Zmluva o dôchodku nie je ani v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na jej súlad s účelom Fondu vymedzeným v čl. I Štatútu PDF; skončením vyplácania dôchodku podľa zmluvy by došlo k podstatnému zníženiu životnej úrovne navrhovateľky. Na predmetný právny vzťah sa nevzťahuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, konkrétne teda ani § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3, zmluva o dôchodku zo dňa 20.10.1995 je platná, odporca má naďalej povinnosť zo zmluvy plniť, jeho právo nezaniklo pre nemožnosť v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd v súlade s ustanovením § 842, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z. uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sumu 6.487,46 € za rozhodné obdobie (február 2013 až marec 2014) s príslušným úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti plnenia za každý mesiac. Výrok o náhrade trov konania súd prvého stupňa odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p., vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb; spôsob výpočtu, dôvodnosť trov konania súčasne podrobne odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie odporca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). V rozpore so skutočným stavom, keď zo zmluvy o dôchodku neexistuje pre neho protiplnenie a napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zo zmluvy o dôchodku, keď táto bola uzatvorená až potom, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah s navrhovateľkou, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd konštatoval nepodložené skutkové tvrdenie, že plnenie zo zmluvy o dôchodku nie je plnením bez protihodnoty, t.j. plnením za nápadne nevýhodných podmienok, keďže sám vystupuje voči navrhovateľke nie ako podnikateľský subjekt, ale ako jej zamestnávateľ. Súd neaplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu normu, osobitne ustanovenie § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 575 Občianskeho zákonníka, nesprávne vyložil ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka sa riadi zákonom o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť banky (ako sú tieto upravené v ustanovení § 2 ods. 5 zákona o bankách), ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore s ustanovením § 119 ods. 3 v spojení s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V rozpore so zákonom o bankách je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, resp. bez protihodnoty. Zákon č. 483/2001 Z.z. od nadobudnutia účinnosti zakazuje bankám pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom; neobmedzuje sa len na bankové činnosti, obmedzenie sa vzťahuje na všetky činnosti banky. Závazok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým

existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie; zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia. Zotrval na tom, že zmluva o dôchodku bola uzatváraná na dobu neurčitú, túto zmluvu zákon neumožňuje uzatvoriť na dobu určitú. Zákon totiž neumožňuje určiť dobu trvania vymedzením určitej doby trvania práva na dôchodok. Pojmovým znakom zmluvy je tak jej neurčitá doba trvania. Napadnutý rozsudok je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., pretože sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho podstatnou právnou argumentáciou, je nepresvedčivý. Nevysporiadal sa s otázkou, prečo by sa na vec nemalo aplikovať ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, plnenie zmluvy o dôchodku je v rozpore s hmotným právom, pretože také plnenie zákon o bankách banke neumožňuje; že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním banky. Rozsudok súdu prvého stupňa dáva návod na obchádzanie bankových regulatívov stanovených zákonom o bankách, dáva návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie, neprispieva tak ku právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike. Odvolaciemu súdu navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť. Hoci odvolanie odporcu smeruje proti rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu, teda aj vo výroku o náhrade trov konania, odporca vôbec nenamietal vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku o náhrade trov konania.

Navrhovateľka odvolanie nepodala. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie odporcu považuje za účelové, nakoľko v spore rovnakých účastníkov týkajúceho sa rovnakého právneho dôvodu, len plnenia za iné obdobie rozhodol aj odvolací súd vo veci vedenej pod sp.zn. 2 Co 297/2013 tak, že nepovažoval zánik predmetnej zmluvy o dôchodku v dôsledku nemožnosti plnenia podľa ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom na ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách. K aplikácii zákona o bankách na vec sa stotožnila s názorom súdu prvého stupňa. Zdôraznila ustanovenie § 1, § 2 ods. 1, 2, § 5 písm. h/, i/, § 27, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zákon o bankách sa vzťahuje iba na podnikateľské - bankové činnosti bánk. Interné veci medzi bankou a jej zamestnancami (aj bývalými), nespádajú do okruhu pôsobnosti tohto zákona, nakoľko je zrejmé, že v zmluvnom vzťahu vzniknutého na základe zmluvy medzi účastníkmi zo dňa 20.10.1995 nevystupuje odporca ako právnická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť - bankovníctvo, ale ako akákoľvek každá iná právnická osoba, ktorá vystupuje v zamestnaneckých vzťahoch. Zdôraznila, že zákon č. 483/2001 Z.z. upravuje len niektoré vzťahy vymedzené v ustanovení § 1 a definuje bankové činnosti; nevzťahuje sa napr. na činnosť banky ako zamestnávateľa alebo účastníka poisťných zmlúv, vlastníka majetku a pod. Banka fond, z ktorého plní, vytvára z disponibilného zisku, a teda nedochádza k zasahovaniu do bankovej činnosti a neovplyvňuje ani obozretné podnikanie banky. Plnenie poskytované odporcom na základe zmluvy zo dňa 20.10.1995 nemožno považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie alebo za plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Je výrazom realizácie sociálnej politiky, politiky odporcu v oblasti starostlivosti o bývalých zamestnancov. Nejde teda o zmluvu uzavretú za nápadne nevýhodných podmienok pre odporcu, a preto ani plnenie z Podporného dôchodkového fondu nie je činnosťou, ktorá by bola v rozpore so zákonom o bankách; plnenie je dovolené, možné. V tejto súvislosti zdôraznila, že vo výročnej správe odporcu za rok 2013 (str. 27 správy), zverejnenej na internete, sa uvádza, že odporca podporuje (sponzoruje) napr. verejnosprospešné projekty, nadácie, divadlá, vybudoval ihriská, kde taktiež nie je zřejmý hospodársky odôvodnené plnenie, ani nie je preukazná zodpovedajúca protihodnota plnenia. Zo správy nevyplýva, žeby vonkajší alebo vnútorný audit poskytovanie plnenia z Podporného fondu považoval za protizákonné a nikde nie je ani zmienka o tom, žeby Národná banka Slovenska pri výkone svojej kontrolnej činnosti voči bankovému sektoru s cieľom bezpečného fungovania bankového systému vytkla odporcovi porušovanie právnych predpisov pri výkone bankových činností tým, že poskytuje plnenie z Podporného dôchodkového fondu. Odporca zmluvu nepovažoval za neplatnú z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia, ktorá mala vzniknúť účinnosťou úpravy obsiahnutej v zákone č. 483/2001 Z.z., pretože jej poskytoval plnenie až do 15.4.2010. Poukázala na už ustálený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj všeobecných súdov. Súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal s právnou argumentáciou odporcu, odporcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Žiadala náhradu trov odvolacieho konania v sume 228,81 € spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu á 220,77 €, paušálna suma náhrad 8,04 €.

Odvolačný súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.7.2014, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a že teda odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. septembra 2014 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Osobitne vecne nepreskúmal rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania, keďže navrhovateľka odvolanie nepodala a odporca v odvolaní neuvádzal konkrétne

dôvody, ktorými by napádal vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku o náhrade trov konania. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný návrhom, a teda aj rozsahom a dôvodmi odvolania.

Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

V konaní nie je sporné, že účastníci dňa 20.10.1995 písomne uzavreli zmluvu o dôchodku s označením zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“, na základe ktorej odporca navrhovateľke (dlhoročnej zamestnankyni) poskytoval sumu 13.960,-- Sk (463,39 €) vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom navrhovateľka začala poberať dôchodok. Výška plnenia je pevná, nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. Záväzok odporcu z tejto zmluvy trvá, trval by, aj pri zmene jeho právnej formy a aj pre jeho právneho nástupcu. Sporným aj v odvolacom konaní zostalo to, či zmluva bola uzavretá na dobu určitú alebo neurčitú a v tejto súvislosti či odporca podaním zo dňa 26.10.2009 dal navrhovateľke platnú výpoveď zmluvy o dôchodku zo dňa 20.10.1995 podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka; či sa na vec vzťahuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Zmluva o dôchodku sa musí uzavrieť písomne (§ 842, § 843 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtroka (§ 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Zo samotnej podstaty zmluvy o dôchodku nepochybne vyplýva, že ide o zmluvu dojednanú na dobu určitú, doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania (časovo určenú, ale nie je obmedzená určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania). Vymedzenie trvania právneho vzťahu môže byť vykonané konkrétnym dátumom, ale tiež opisnou formuláciou vyjadrujúcou časovo vymedzený úsek alebo určitou presne označenou udalosťou, ktorá určite v budúcnosti nastane (prípád smrti; doživotie), nemožno považovať za neurčité, ale za určité vymedzenie doby; skončenie sa viaže na konkrétny dátum neurčitej objektívne zistiteľnej skutočnosti, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy dôjde ku skončeniu zmluvného vzťahu, pričom v čase dojednávania takejto dohody nemusia mať účastníci istotu, kedy táto doba uplynie. Je však isté, že táto skutočnosť nastane. Je právne irelevantné, že v čase uzavretia zmluvy o dôchodku sa nevie, ako dlho bude fyzická osoba žiť. Zmluva o dôchodku zakladá právo oprávneného zo zmluvy na dôchodok, ktoré je vždy časovo obmedzené, aj keď časová obmedzenosť závisí spravidla od budúcej neistej udalosti, a to bez poskytovania protiplnenia. Vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o dôchodku nemohol

byť ukončený výpoveďou. Totiž výpoveď zmluvy o dôchodku nemožno odvíjať od ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, pretože dané zákonné ustanovenie sa viaže na zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou zmluva o dôchodku nepochybne nie je. Vypovedať zmluvu o dôchodku by bolo možné iba v prípade, ak by takýto postup upravoval Občiansky zákonník; Občiansky zákonník ale výpoveď zmluvy o dôchodku neupravuje. Zmluva o dôchodku bola uzavretá platne, ktorú napokon ani sám odporca nespochybňoval, keďže roky plnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. V rozpore so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) zmluvu vypovedal podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, navrhovateľke právo na plnenie nezaniklo v zmysle ustanovenia § 575 Občianskeho zákonníka, plnenie zo strany odporcu nezostalo nemožné v zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Predmetom zmluvy o dôchodku nebola obchodná banková činnosť odporcu ako banky (podnikanie), ale ocenenie vernosti zamestnanca banky a podpora zabezpečenia jeho životnej úrovne po nástupe na dôchodok. Zmluva o dôchodku nezanikla, naďalej trvá, z ktorého dôvodu existuje povinnosť odporcu poskytovať navrhovateľke naďalej plnenie v zmysle zmluvy. Je v rozpore so zmyslom a účelom zmluvy o dôchodku uzavretej podľa § 842 Občianskeho zákonníka (lex specialis), keď istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe by bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť podľa všeobecných ustanovení zákona. Zmluva o dôchodku je jasná, určitá, zrozumiteľná, je v nej vyjadrená vôľa zmluvných strán, na základe nej odporca navrhovateľke dobrovoľne poskytoval plnenie. Na vec nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. už len z toho dôvodu, že zmluva o dôchodku bola uzavretá pred jeho účinnosťou. Daný zákon nemôže mať a nemá retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Okrem toho, ako je uvedené vyššie, zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti banky (§ 1, § 2 zákona č. 483/2001 Z.z.; ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách /predchádzajúci zákon/), ale je výsledkom oprávnení banky ako zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, bývalým, zamestnancom. Nemožnosť plnenia, na ktorú sa odporca odvoláva s poukazom na ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 26/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 51/2012, 3 Cdo 186/2012, 6 Cdo 50/2013, 6 Cdo 72/2012, 6 Cdo 225/2012, 7 Cdo 126/2012).

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery a vec napokon rozhodol správne aj po právnej stránke. Odporca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvého stupňa nastala taká vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, žeby svojím konaním, rozhodnutím, súd odňal odporcovi možnosť konať pred súdom. Rozsudok je presvedčivý, obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na argument týkajúci sa platnosti zmluvy o dôchodku, neplatnosti výpovede zmluvy o dôchodku, vo vzťahu k zákonu č. 483/2001 Z.z., § 575 Občianskeho zákonníka; dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo návrhu navrhovateľky vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súdom nemusí byť odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 M Cdo 8/2008, 5 M Cdo 1/2011). Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť, že odporca sa vo svojom odvolaní vôbec nezaoberal otázkou možnosti/nemožnosti retroaktivity zákona č. 483/2001 Z.z.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

V súlade so zákonom č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro na území Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.1.2009 peňažné údaje v slovenskej mene sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné údaje v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro (§ 9 ods. 2 citovaného zákona).

Odvolací súd nedoručoval odporcovi vyjadrenie navrhovateľky k jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa, pretože v ňom navrhovateľka (opakovane) uvádzala dôvody, pre vec síce podstatné, vyplývajúce ale z návrhu na začatie konania, z jej vyjadrenia v konaní pred súdom prvého stupňa. Aj prípadné vyjadrenie sa odporcu k danému vyjadreniu, vedomosť o takomto vyjadrení, by nemalo vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. V tomto smere potom ani nemožno dôvodiť, že týmto postupom súdu odporcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, žeby mu súd odňal ústavné právo na súdnu ochranu.

Navrhovateľke úspešnej aj v odvolacom konaní odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 228,81 € (na základe vyúčtovania), čomu zodpovedajú trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby a síce za vyjadrenie zo dňa 12.8.2014 k odvolaniu odporcu proti rozsudku súdu prvého stupňa v sume 220,77 €, jeden krát paušálna suma náhrad 8,04 € (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O.s.p.; § 1 ods. 1,3, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3, § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 1.7.2013).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.